

la fada de Sarrià

Núm. 2 - 15 març/15 abril 2011

EN LA MORT DE MOSSÉN FREDERIC RÀFOLS I VIDAL

Escric aquestes línies des de l'afecte d'amic i company d'un gran capellà. La seva figura – cada més fràgil – era ben coneguda per molts sarrianencs, que durant més de 9 anys l'han vist i sentit a la Parròquia de

Sant Vicenç, o recorrent els carrers de Sarrià, que tan li plaïen per la seva tranquil·litat. Darrerament, els seus desplaçaments es van anar reduint, anant a la Farmàcia d'en Jordi Cabezas, o al CAP del carrer Bonaplata per la visita mèdica a la Dra. Nubiola.

La mort li sobrevingué el Dimecres de Cendra, i el divendres 11 de març se celebrà la Missa Exequial, que presidí el cardenal Lluís M. Sistach, acompanyat dels bisbes de Girona, Francesc Pardo i del bisbe auxiliar emèrit Pere Tena. Participaren en la

concelebració prop de 80 capellans, i l'església s'omplí de gom a gom. Mn. Frederic era molt estimat per tothom, i ha deixat una empremta en els cors dels sarrianencs que l'han tractat i conegut per la seva bondat, la seva delicadesa. Les seves homilies eren les d'un autèntic mestre: senzilles, amb exemples, amb saviesa, mirant sempre a la vida, a la bellesa, i sempre atent al sofriment de les persones. Ens va fer somriure molt sovint amb les seves fines ironies i amb el seu proverbial bon humor, ric d'agudeses i amb sortides imprevistes.

El tractadista d'art, arquitecte i pintor, Josep Francesc Ràfols Fontanals, nascut com ell a Vilanova i La Geltrú, era cosí germà del seu pare. Visqué durant molts anys al carrer Major i morí a Sarrià. Ens ho recordava sovint en les converses de sobretaula. I es podria dir que el mossèn tenia aquell aire franciscà del seu oncle, i com ell

un coneixement envejable de la història de l'art, coneixedor, sobretot, del Renaixement italià i amant de la música, sobretot de l'òpera. Mn. Frederic era un sacerdot molt intel·ligent i culte, però no en presumia. Més aviat, quan parlava, podia donar la impressió d'insegur, com si li costés trobar el mot adient. Però arribava a fons.

A la suavitat, la dolcesa, amb el sentit de la bellesa, que el caracteritzaven, caldria afegir-hi els seus gestos petits, els seus detalls que il·luminaven totes les situacions i el feien afrontar amb serenor totes les dificultats. Amb la seva capacitat d'afecte reeixia a transfigurar-ho tot. Com diu l'Ariosto en l' "Orlando furioso", "quel que l'uom vede, Amor gli fa invisibile, / e l'invisibil fa vedere Amore". Així era aquest capellà magnífic.

Mossén Manel Valls
Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

